

«Da, ti, ker si pila iz hudobnega vodnjaka. Da nisi tega storila, prebivala bi še zdaj v krasni palači ter v lepem vrtu in ne trebalo bi nama delati.»

«Saj si tudi ti pomagal vodo piti», je odvrnila žena razdraženo. «Zakaj si bil tako neumen?»

«Kdo me je v to zapeljal?» je zavpil mož. «Ti sama si vse zakrivila.»

«Čemu si pa pil!» je zarentačila zopet žena.

In prepirala sta se vedno huje, in na posled je mož natepel svojo ženo. Ista se je zgrudila na mahovo ležišče ter bridko jokala, mož je stal zraven temnega obraza. Zdajci pa se je pooblačilo nebo, grom je bobnel in postalo je temno kakor po noči. In ognjeni bliski so švigali iz oblakov, grmelo je vedno močnejše. Mož pa si je mislil, huda ura je kazen zato, ker je tako grdo ravnal s svojo ženo, in prijel jo je za roko ter jo prosil odpuščanja. In žena mu je ovila roko okrog vratu ter ga prosila, naj se nikdar več ne krega, res da je ona vsega kriva, a hoče vse voljno prenašati, če jo bode le on rad imel. Zdajci pa je tresčilo tako strahovito, da se je stresla skala, ob koji je stala njiju koča. Ko sta prišla iz koče, videla sta, da je strela vdarila v neko drevo, ki je bilo vse v ognju. Nevihta je minila, solnce je sijalo in pisana mavrica se je razpenjala po zraku.

«Zdaj imava ogenj», je dejala Glavka veselo, «napraviti si torej hočeva hrane». In iztolkla sta zrnje, Glavka je spekla kruh, kateri jima je tako dišal, kakor nobeno jabolko, in postala sta jaka in močna od tega. Ogenj pa je gorel nad drevesom noč in dan in ni ugasnil nikdar. Teofil je zopet obdelal njivo in razsejal zrnje, da jima ni zmanjkalo tečne hrane.

Nekega dne se je oglasilo zopet Delo ter jima prignalo dve ovci in dve govedi in ju učilo rabiti mleko ter presti volno, in živela sta zadovoljno drug z drugim v koči.

Mož in žena sta dobila kmalu otroka, čez leto dni drugega, in nazadnje sta imela sedem sinov ter sedem hčera. Le-ti so rastli, bili zdravi in čvrsti ter veseli. Sinovi so pomagali očetu na polju in hčere materi ter so mislili, da ne morejo imeti lepšega življenja. A Teofil in Glavka nista mogla pozabiti svoje bivše sreče ter sta često pravila otrokom o krasni palači, o lepem vrtu in milem kralju. Otroci so poslušali ter izpraševali vedno bolj ter hrepeneli videti lepo deželo in v njej prebivati. Često so sli z roditeljema na visoki hrib in gledali v daljavo, a ničesar niso mogli videti, tem mauje tja dospeti.

Nekega dne, ko so se vračali zopet iz hriba, stala je v podnožju ženska, bela kot sneg ter je imela dve rudeči lisi na obrazu in se opirala na bergljo.

Teofil jo je vprašal: «Kdo si ti?» In žena je rekla: «Jaz sem Bolezen». In dvignila je bergljo in jo iztegnila proti otrokom. Potem je odšla. Teofil in Glavka sta se zelo bala, ker sta mislila, da jim je prinesla ženska česar hudega, in polna skrbi sta se vrnili v svojo kočo. Otroci so jedli in pili veselo in potem zaspali na slannatem ležišču. Pa ko je napačilo jutro, bili so trije otroci bolni, dve deklici in deček. Vstati niso mogli iz ležišč in tudi ničesar jesti. Oče in mati sta se vsledla k njim in ostala deca je bila žalostna, ker ti trije otroci so bili najmlajši in vsi so jih ljubili. Bolniki pa so hudo trpeli, premetavali se tja in sem po postelji ter neprestano hoteli piti, ker jih je silno žejalo in peklo po udih kot ogenj. Zdajci je rekla žena možu: «To je kazen za to, da sva pila iz hudobnega studenca, sedaj morajo ubogi otroci vedno žejo trpeti.» In plakala je.

Tri dni in tri noči sta sedela otožna ob postelji ter stražila. Tretjo noč pa so zaspali bolni otroci in niso več klicali po pijači. In Teofil je rekel: «Zdaj je kazen minila, zopet bodo zdravi». Toda hipoma

sta zapazila stati ob otročjih nogah neko postavo, ki ni imela mesa na kosteh, nobenega lasu na glavi, in kjer so sicer oči, bili ste zgolj otlini. V rokah je držala dolgo koso. Tako sta se prestrašila, da izpočetka nista mogla besede izpregovoriti, a naposled je vprašal mož: «Kdo si ti?» In pošast je odvrnila: «Jaz sem Smrt», in potem je preminila.

Teofil in Glavka nista vedela, kaj ima to pomeniti, ker se nista videla koga umreti, toda njiju srca sta bili polni strahu. Pregledala sta bolne otrociče, ti so ležali mirno ter izgledali kot bi spali. A lica so jim vedno bolj bledela, dihali so zmiraj slabeje in nazadnje prenehali in tako so ležali do jutra. Ko se je zdanilo in se še le niso ganili, približala se jim je mati tiho ter jih pretipala, bili so mrzli in če je dvignila roko, padla je nazaj, in ničesar niso videli ter slišali, ker bili so mrtvi. Potem sta roditelja zanesla mrtve otrociče ven pred kočo na solnce, pa tudi solnce jih ni segrelo. Tri dni so sedeli stariši z ostalimi otroki okoli mrtvih trupel, meneč, da se prebude, a ker se niso prebudili, morali so izkopati jama in položiti otrociče vanjo. In vsi so zelo, zelo tugovali.

Teofil in Glavka sta se vedno bolj starala ter slabela, lasje so jima siveli in lice je postalo brazdasto ter grbasto, in kadar sta šla na hrib, opirati sta se morala na svoje otroke. Vedno sta še upala, videti enkrat lepo deželo, v koji sta preje prebivala, in vedno bolj sta koprnela po njej. Često sta skupno jokala in obžalovala svojo nepokorščino. Ako sta se nahajala na vrhuncu hriba, dvigala sta roke proti nebesom in klicala: «Oh ljubi, dobri kralj, imej usmiljenje z nama, odpusti nama najin dolg ter vzemi naju zopet v Tvoj lepi grad».

Konečno nista več mogla dospeti na hrib in ostala sta v dolini ter vedno glasneje jokala.

Nekega večera sta sedela iznova tam in vsi njiju otroki so ju obstopili. Zdajci pa se je na mah prikazala iz-za hriba zvezda, ki se je lesketala tako čudno lepo, kakor nobena druga na nebu. Najmlajša hčerkica jo je prva zagledala ter vzkliknila: «O, poglejte, kako zelo lepa zvezda je tam zgoraj!» Ko jo je Teofil zazrl, rekel je Glavki: »Mislim, to je znamenje, katero nam je poslal dobri kralj, on se gotovo ne srđi več na naju». In dolgo sta gledala v zvezdo ter se radostila njene čudnokrasne svetlobe, potem sta šla vesela v kočo, in otroci so izpraševali očeta: «Li-so tam vrata v oni prelepi vrt, kjer sta nekđaj z materjo prebivala, in pridemo sedaj zopet tja?» A on jim ni znal povedati. Naslednjega večera so sli zopet ven, in precej se je bila prikazala lepa zvezda, in neizrečeno so bili veseli ter jo še dalje opazovali.

In ko so tretjega večera iznova sedeli zunaj ter opazovali zvezdo, iztegnil je Teofil svoji roki proti nebu ter vskliknil: «O, dobri Oče, ako je to znamenje, da si nama odpustil, potem pač rad umrjem», tako je rekla tudi Glavka.

Zdajci je postala zvezda mahoma svetlejša, začela se je širiti, sredina se je odprla in sedem angeljev z zlatimi peruti je priplavalo doli, prineslo cvetlico, ki se je svetila kot čisto zlato. In pluli so vedno niže in naposled dospeli na zemljo. Ne daleč od koče so vsadili v tla ono cvetlico in prepevali pri tem tako lepo, da ni možno povedati. Ko so vsadili cvetlico, srfotali so zopet nazaj skozi zvezdo in zvezda se je zaprla in iznova svetila kot poprej. Sedaj so oče, mati in otroci urno pohiteli ogledat si cvetico. Ista je imela listje ter cvetje, ki se je svetilo kot čisto zlato in dijamanti, in dišala je neizrečeno lepo. Zjutraj pa so prihrčale ptice, obletavale cvetico ter gostolele svoje mile pesmi. Teofil, žena in otroci so se silno veselili te čudežne cvetice, obdali jo s plotom, da bi je ničesar ne poskovali.

Četrtega dne pa je začelo cvetje veneti, listje se sušiti, cvetica je usahnila in lepe zvezde več ni bilo na nebu. Zdajci so pričeli vsi na glas jokati in prečuli celo noč v joku.

Naslednjega dne pa je na mestu, kjer je stala preje cvetica, zrastle iz zemlje drevesce, ki je imelo svetle mladike ter listje in je postajalo vedno višje in višje ter zrastle nazadnje v mogočno drevo. Ptice so prišle od vseh strani, zvjvale si gnjezda na vejah ter prepevale dan in noč. In potem je cvetelo drevo ter rodilo jako lepo sadje. Otroci bi je bili radi jedli, a Teofil jim ni dovolil.

Nekega dne so prišli spet pod drevo ter ga z veseljem opazovali. Tu pa se je vsedla na mladiko ena ptica in zapela:

Jesti morate zlato sadje,
potem vam zrastejo peruti,
to je darilo vaše,
ki potare spono.

S tresočo roko je vzela Teofil jabelka, razdelil jih med ženo in otroke, in vsi so jedli. In ko so jih povžili, postala sta Teofil in Glavka hipoma zopet mlada, lasi so jima postali zopet svetli, brazde in grbe so se skrile iz obraza, in bila sta močna in čila. In ko sta drug drugega smehljaje opazovala, zapazila sta, da imata zlate peruti in tudi otrociči so imeli peruti. «O, sedaj pa že lahko splavamo gor k lepi zvezdi», je zaklical Teofil. «Dobrotljivi kralj nam je odpustil in nas hoče spet sprejeti v svoj lepi grad.» In ko so pogledali kvišku, so videli, da se je zvezda odprla, in otrociči so že zamahali s perutnicami in mislili vzleteti. Mati pa se je razjokala in rekla: «Ali naj najini mrtvi otrociči tu ostanejo, oh potem pač ne maram nazaj se vrniti.»

Ptica pa je iznova zapela:

Z drevesa vlomita mladiko
in vsadita jo v grob!

Hipoma sta vlomila mladiko z drevesa, pohitela h grobu, v katerem so ležali trije mrtvi otrociči, in jo vtaknila v gomilo. Grob se je odprl, trije otrociči so vstali, imeli so tudi krila ter bili lepi kot angeli.

In vsplavali so vsi na hrib in dalje proti svetli zvezdi ter skozi zvezdo v lepi vrt pred krasni grad. Dobrotljivi kralj je stal na stopnicah ter jim smeje se molel roke nasproti.

A hudobnega vodnjaka ni bilo več tu.

Kako je stari Hatlak prestrašil tata.

Iz medjimurskega prestavil O. Š.

Kako je to lepo, če kdo žene lepo rejeno kravico na sejem, jo dobro proda ter prinese domov lepih novcev, s katerimi si pomaga pri gospodarstvu in še povrh shrani kaj drobiza. Ni pa nič kaj veselo, če se kdo vleže spat z lepimi novčiči in se zjutraj vzbudi — brez njih; to pa zato, ker se nahajajo ljudje, kateri nimajo niti lepe kravice, niti telička, niti drobiza, pač pa — dolge prste.

Tako se je zgodilo staremu Mezgi v gornjem Medjimurju.

Po nasvetu gospoda nadučitelja je kupil od grofa lepo belo-črno »šekico«. — Ko mu je že več let davala dobrega mleka, ga obdarila z lepimi telički, mu nekoč zmanjka denarja. Odpravi se torej s svojo »šekico« na sejem. Človek, ki se je na to razumel, mu nasteje za njo dvesto papirnatih bankovcev ter še povrh plača v bližnji gostilni poliček vina.

S tem je bil Mezga popolnoma zadovoljen. Poslovi se od svoje kravice, jo še zadnjokrat lepo poboža, zavije denar v žepno rutico, ki je na njej bila naslikana vojska pri Lisi, ter se odpravi domov. Doma še enkrat prešteje denar pred ženo, ki se kar ni mogla nagledati teh lepih papirčkov. V naglici še postavi nekoliko gradičev v zrak — kako bi najbolje porabil denar — potem pa položi celo svoto pazljivo na polico pri oknu z rutico vred ter jo pokrije s kosom

opeke. — Nato se vleže ter celo noč tako sladko spi, kakor gospod jazbec, ki je oropal polja ter se dobro preskrbel za zimo. — Pekoče solnce, ki ga je začelo ščegetati po nosu s svojimi žarki, ga vzbudi. — Njegov prvi korak je k polici pri oknu. —

Pa glej! — opeka leži na tleh, šipa je strta in rutica »z vojsko pri Lisi« je z denarjem vred izginila.

Lahko si mislite, kaka burja je nastala v koči!

Stari Mezga porine vrat skoz okno, kolne, gleda na vse strani, da bi si lahko prelomil vrat.

Mezgovica pa zmerja moža, ga obsiplje z »bedaki«, ker je tako blizu pri oknu shranil denar ter ga takorekoč vrgel tatu pod nos. — Prilete sosedje, gledajo na okno, na opeko, na polico, pri tem pa se vesele, da še niso prodali krave. — O tatu seveda ni duha ne sluha. — In tako se je zdelo, da so lepi novci na vekov veke amen izgubljeni. — Stari Mezga je hodil po selu z dolgim obrazom, s sklonjeno glavo, roke zadi na vzkiž ter kadil najslabši tobak, ki je v trafiki najcenejši. — To je trajalo nekaj časa; kar naenkrat pa se razlega glas po selu: »Stari Hatlak je prišel! Pri stricu Jurju sedi v krčmi in vse začara, kar mu pride pod roko!«

Sedaj pa vem, ljubi čitatelji, da ste radovedni, kdo je bil stari Hatlak.

Dobro so ga poznali medjimurski otroci od začetka pa do konca Medjimurja ter šest milj na levo in desno izven Medjimurja. Otroci, ki danes že nosijo sive glave ali pa že mirno počivajo šest čevljev globoko v hladni zemlji. Seveda je tudi starega Hatlaka že vlovila najmočnejša čarovnica — bela smrt — ter ga začarala v prah in pepel.

Toda, ko je še živel, je bil nenavaden veseljak. Vrh tega je imel poseben dar za raznovrstne čarovne umetnije, kakor jih dandanes kažejo po svetu potujoči »čarovniki«. — Ker pa spretnost in hitrost ni čarovnija, akoravno jo lahko verni ljudje smatrajo za čarovnijo, zato je tudi stari Hatlak znal mnogokaj narediti, kar se je ljudem, ki bolj počasi mislijo, zdelo veliko čudo.

Bil je nemirnega duha, v nogah mu je tičalo živo srebro, zato ni mogel nikdar dolgo ostati doma. Večinoma je potoval okrog po svetu, zbiral svoje šale, kazal svojo umetnost, celo po železniških vozovih, tako da si je dostikrat prinesel domov več denarcev kot stari Mezga iz kravje trgovine.

Zavoljo njegove vesele narave ga je vse imelo rado, zlasti pa tudi zato, ker je hodil v domači kmečki obleki in je vsakemu rad pomagal. — Kakor hitro se je raznesla vest, da je prišel stari Hatlak, da kaže v kaki krčmi svojo umetnost, je vsak potegnil iz žepa, kolikor je mogel. Če pa ni imel nič v žepu razven gumbov od telovnika, je lahko tudi zastoj gledal ter še dobil včasih kako čašico vina od onih, ki so kaj imeli.

Pa tudi stari Hatlak je pogosto natočil kupico ter jim jo ponudil, češ njega itak nič ne stane, saj si lahko tudi iz čiste studenčnice naredi najboljšo vino. Zato pa mu ni bilo težko kakemu siromaku pod nos postaviti polne kupice.

Kakor je trdil, tako se je tudi zgodilo: na mah se je čaša vode pod klobukom izpremenila v čašo najboljšega vina, in nihče ga ni mogel dovolj prehvaliti.

Med tem, ko je sedel nekoč stari Hatlak zopet v krčmi, se priplazi tje tudi Mezga, z namenom, da bi se pri Hatlakovih šalah in umetnijah otnesel tuge in žalosti za izgubljenim denarjem. — Pa je tudi res bilo vse, kar je ta umetnik v priprosti kmečki obleki kazal, nekaj izvanrednega. Vsak, ki je sedel tu z do ušes odprtimi ustmi, je moral priznati, da se to ne vrši brez — »vražje pomoči!«

Hatlak si da prinesiti dva mehkokuhana jajca. Ko jih stere, skočite iz njih dve veseli žabici, zeleni ko trava. Okoli sedeče ženske zaženejo vrišč! Pa glej! Hatlak polovi žabici in hipoma se izpremenite v dve beli miški. Vrže jih v usta ter začne griziti, da je vse pokalo. Nato mu postane slabo, začne bljuvati in izbljuva same srebrne goldinarčke pred se na mizo. Od teh goldinarčkov stisne po enega v pesti poleg stoječima dečkoma, da si kupita vina. Vesela nad takim darom odpreta pesti — bile so prazne kakor poprej. Stari Hatlak pa jima reče, naj se le pošteno primeta posla, naj pridno delata in marsikateri srebrnjak si lahko prislužita, ki jima ne bo tako hitro izginil kot ta »pričarani«.

Vse te in enake umetnije je gledal stari Mezga z na pol zaprtimi očmi, s podprto glavo ter spuščal cele megle dima proti zakajenemu stropu, smatrajoč Hatlaka za »vražjega« človeka.

In ko je še hipoma nekdo zaklical, da mu je izginila mošnja z denarjem in ko ga je stari Hatlak tolažil, da je mošnjček v copati stare babice, kjer ga je res tudi našel, tedaj se ojunaci stari Mezga, začne se pritoževati Hatlaku, kako je bil nesrečen ter ga prosi, naj mu za božjo voljo pomaga k ukradenemu denarju. — Hatlak skomizgne z ramama:

»Ako je tat prišel od Mure, nimam moči do njega, ker tam vlada strašni »Čubri-Milfi«; ako pa je v bližini, bi se dalo kaj narediti.«

Ko ga vsi zagotavljajo, da se v selu že šest tednov ni prikazala nobena ptuja duša, poprosi umetnik malo ilovice, jo začne mesiti ter primesi še nek prašek, ki si ga je vzel iz telovnikovega žepa. Nato poda kupček blata staremu Mezgi z naročilom, da dospesvi domov namaže s tem blatom vrata svoje hiše in vsa drevesa v vrtu. Čez tri dni in tri noči morajo biti novei, zaviti v rutico »z vojsko pri Lisi«, pod največjo hruško na vrtu, ako pa ne, bo narasla tatu na hrbtu taka grba, da jo največja tikva na gnoju lahko imenuje svojo sestro. — To bo se zgodilo tako gotovo, kakor se on imenuje Hatlak, ker je on s svojo »purl-murl travo« že mnogim tako grbo začaral na hrbet. Mezga naj le gre miren domov, naj namaže vrata in sadno drevje, za tri dni in tri noči naj gre gledat — ali niti uro poprej!

S popolnim zaupanjem v čudotvorno »purl-murl travo« odide Mezga domov. — Pa še nekdo se vzdigne ter zapusti gostilno, samo ne tako mirne duše kot stari Mezga; to je bil on, ki je strl šipo na oknu in pograbil novce iz police.

Že tisto noč mu je rasla grba v sanjah; ko se prebudi, se ves v strahu potiplje po plečah in akoravno njegova pleča niti za las niso bila drugačna ko včeraj, se mu vendar zdi, da se polagoma vzdiguje grba višje in višje; od ure do ure postaja nemirnejši.

In čudo! zdi se mu, da sta mu suknja in telovnik že vedno tesnejša in ko se pregane, se mu zdi, da pokajo šivi na telovniku; čez dva dni se mu zde rokavi že krajši in ko se ogleduje v zrcalu, se mu zdi, da ima danes že krajši vrat ko pred dvema dnevnoma, in pleča da se vzdigujejo na kvisku.

Nikogar si ne upa več naravnost pogledati v obraz in kar čuti, kako mu sili kri v glavo. Na koncu tretjega dneva občuti nekaj tako neugodnega na hrbtu, kakor da bi se mu valila krogla po hrbtu in se na posled hotela ustaviti ob vratu in tamkaj stalno ostati. — Ves prestrašen se odplazi v tretji noči na Mezgov vrt, se ustavi pod največjo hruško, položi ukradene novce zavite v rutico »z morskovo vojsko pri Lisu« na tla in položi na njo kamen, da bi veter vsega skupaj ne odnesel — ker bal se je grbe — — —

Tako je stari Mezga zopet prišel do svojih denarjev. Začarano blato je imenitno

pomagalo! Stari Hatlak pa je prišel v Medjimurju na tak glas, da je za nekaj časa tatvina popolnoma prenehala.

Arabska podoba.

Francoski spisal Lamartine. Poslovenil Bož. Flegerič.

Neki kralj na vzhodu je dal neki dan svoje tri sinove k sebi poklicati. Zapovedal je svojim sužnjem, naj pred nje prineso tri zaklenjene in zapečatenene posode. Ena teh posod je bila zlata, druga jantarjeva, poslednja ilovnata. Kralj reče najstarejšemu svojih sinov, naj si izbere med temi posodami tisto, o kateri se mu zdi, da hrani najdražji zaklad. Najstarejši si je izbral zlato posodo, na kateri je bilo zapisano: »Cesarstvo«; odprl jo je in našel polno peska. Drugi si je izvolil jantarjevo posodo, v kateri je bilo zapisano: »Slava«. On jo je odprl in našel polno pepela takih ljudi, kateri so na svetu sloveli. Tretji je vzel ostalo posodo t. j. ilovnato, jo odprl in jo našel prazno, toda na dnu ji je zapisal lončar sveto ime božje.

»Katera teh posod tehta največ«, vpraša kralj svoje dvorjanike. Častihlepneži odgovore, da zlata posoda; pesniki in premagavci trdé, da jantarjeva posoda, modrijani rekó, da ilovnata posoda, ker ena sama črka imena božjega tehta več, nego zemljina krogla.

Živa podoba.

Poslovenil Starološki.

Bogat tovarnar si je naročil pri svojem prijatelju, slavnem slikarju, svojo sliko. Ko je bila gotova, se ni mogel načuditi, tako dobro ga je naslikal umetnik. Zvečer jo pokaže doma svoji družini, kateri pa slika ni ugajala. Vsakdo je opazil kakšno napako. Tovarnar se je potem pri slikarju pritožil in mu vse razodel. Ta ga pa potolaži in vzame sliko ter mu oblubi, da bode isto popolnoma popravil.

Teden dni pozneje, proti večeru, pride slikar, toda na največje začudenje svojega prijatelja, samo z okvirom, katerega postavi na isto mesto, kjer je prej stala slika. Okoli okvirja uredi lepo cvetlice in postavi svetilko tako, da je njena luč lepo padala na okvir. Potem reče tovarnarju, naj se postavi med okvir kot živa podoba. Ko sta bila s tem gotova, pozove družino, naj pride gledat popravljeno sliko. Seveda jih je prosil, naj ne hodijo preblizo, ker se od daleč slika lepše v celoti vidi.

»Kje pa je moj mož?« vpraša najprej tovarnarjeva soproga.

»Pride takoj. Prosil sem ga, naj vas pusti, da sodite v njegovi odsotnosti.«

Nekaj časa ogledujejo vsi sliko!

»Gospod slikar«, začne čez nekaj časa gospa, »jaz vidim, da napak, ki sem jih že zadnjič grajala, tudi zdaj niste popravili.«

»Tudi pogled je popolnoma tuj, tako naš papa ne gleda«, se oglasi starejša hčer.

»In usta«, ji prekine mlajša sestra besedo, »so takšna, kakor sem že prvič omenila, polovico preširoka.«

Svakinja tovarnarja, ki je bila na obisku, si je med tem očistila svoje očali ter rekla slikarju: »Moj ljubi gospod, vi ste naš prijatelj in prijateljem se mora povedati resnica. Vi ste sliko popolnoma skazili, namesto da bi jo popravili. Prej je bila slika vsaj nekoliko podobna, s tem popravljanjem ste zadnjo sličnost zbrisali. Seveda moja sodba ni veliko vredna, ker jaz o vaši umetnosti ne razumem mnogo. Pa pokličite vse znanca mojega svaka in jaz stavim kar hočete, da bode vsak moje besede potrdil in da ne bode nobeden v tej sliki svaka spoznal.«

Pri teh besedah je pa tudi tovarnarju posla potrpežljivost in pokazal je iz okvirja sodnikom svoje slike dolg — jezik.